

Prelatens brev (september 2008)

Hvordan tar vi imot det som går oss imot: sykdom, det å mislykkes i arbeidslivet, urettferdige krenkelser, vanskeligheter i vår sosiale omgangskrets eller i familien? Dette spør prelaten om i sitt septemberbrev. Svaret, foreslår han, finnes i Kristi kors.

07.10.2008

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Før jeg innleder dette brevets tema, vil jeg bare si to ord slik at vi takker Gud for å ha kunnet være *omnes cum Petro* til og med fysisk. Vi har bidratt til Den hellige Fars arbeid som Peters etterfølger og til hans hvile da han bodde i Kenthurst som om det var hans hjem. La oss fortsette å støtte paven ved å be også for hans medarbeidere.

Benedikt XVI har ofte henvist til apostelen Paulus, og vi vil følge hans eksempel. La oss nå tenke på at Saul, helt fra han ble omvendt på veien til Damaskus, var helt klar over at hans kall og oppdrag var nært forbundet med korsets mysterium. Jesus selv forklarte for Ananias, som ikke ville møte ham for å døpe ham: *Denne mann har jeg utsett meg til redskap; han skal bære mitt navn frem for hedningene, ja, for konger, og også for Israels barn. Og selv vil jeg vise ham alt hva han får å lide for mitt navns skyld.*[1]

Den hellige Paulus liv var en vedvarende virkeliggjøring av disse Herrens ord. Han svarte på nåden uten å stille betingelser og brydde seg bare om å bli kjent med og la andre bli kjent med Jesus Kristus ved å presentere Guds menneskevordne sønn, han som døde og oppsto for vår frelses skyld. I Galaterbrevet snakker han om dette med å *leve i Kristus* som han etterstrebet helt fra det øyeblikk han ble omvendt, og han hevder: *Christo confixus sum cruci*[2] jeg er korsfestet med Kristus. Som en konsekvens av denne inderlige forening kunne han identifisere seg med Ham på en mystisk måte i en daglig og fullstendig hengivelse: *Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus som lever i meg.*[3]

Denne forening med Kristus på korset ble ikke redusert til noe rent "idealistisk", teoretisk, i apostelens liv. I en av de selvbiografiske tekstene som finnes i hans brev,

forklarer han hva det konkret har betydd for ham å måtte dø med Kristus: *Av jødene har jeg fem ganger fått de 'førti slag på ett nær', tre ganger er jeg blitt pisket, en gang steinet, tre ganger har jeg lidt skipbrudd, og en gang drev jeg et helt døgn omkring på åpne havet! Stadig har jeg vært på vandring, og mangfoldige farer har jeg møtte – på elver, blant røvere, blant mitt eget folk, og blant hedningene, farer i byene, farer i ødemarken, farer på havet – og farer blant falske brødre; slitt og strevet har jeg, mang en natt har jeg måttet våke, sulten og tørst har jeg ofte gått fastende, naken og frysende har jeg vandret omkring! For ikke å snakke om alt det andre, det daglige presset, omsorgen for alle menighetene. Er det vel noen som vakler, uten at jeg lider med ham? Er det vel noen som snubler og faller, uten at jeg brenner for ham?***[4]**

Dette er noen linjer fra Andre Korinterbrev, som ikke kan lese uten at man blir rørt og takknemlig.

Paulus minnes nemlig utover dette med glede sine lidelser for Herrens skyld, dette med å være fastspikret med Ham på korset: *Og derfor roser jeg meg også aller helst av min avmakt, for at Kristi kraft kan utfolde seg over meg. Ja, derfor er jeg glad over min maktesløshet – over mishandlingen, over nøden og forfølgelsene og alle de trengsler jeg gjennomgår for Kristi skyld; for hver gang jeg står maktesløs, da er jeg nettopp sterk!*[5]

Som en kommentar til noen liknende ord av apostelen sier Benedikt XVI at **den hellige Paulus ikke lenger lever for sin egen skyld, for sin egen rettferdighets skyld. Han lever av Kristus og med Kristus ved å gi seg selv og ikke lenger søke å bygge opp seg selv. Dette er den nye rettferdigheten, den nye**

retning Herren gir oss, som troen gir oss. Ved Kristi kors, det største uttrykk for hans selvhengivelse, kan ingen lenger skryte av seg selv. [6]

På den hellige Paulus tid, men også i dag, søker mange mennesker esoteriske kunnskap, sensasjonelle lærer og håper å kunne finne frelse der, men apostelen gjør dem oppmerksomme på at dette ikke er Guds veier. Han forkynner *verbum crucis* [7], Korsets ord. Så for at det ikke skal råde noen tvil påpeker han for oss alle: *For mens jødene spør etter jærtegn og hellenerne søker en filosofi, forkynner vi en korsfestet Messias, – for jødene er det opprørende, for hedningene er det dårskap, men for oss som er kalt, enten vi er jøder eller hellenere, er Kristus Guds egen kraft og Guds egen visdom. For selv Guds dårskap er visere enn menneskene, og selv Guds*

svakhet er sterkere enn menneskene.

[8]

Dette er ord som alltid har et aktuelt innhold og drivkraft, og det passer oss meget bra å meditere over dem spesielt i disse dager når vi forbereder oss på å feire festen for Korsets opphøyelse 14. september. I lang tid har denne høytid vært fast forankret i Kirken og spesielt i den delen av Kirken som Opus Dei er. Det at vi lever i et år viet den hellige Paulus, som skrev så mye om korsets mysterium, innbyr oss til å forberede oss bedre og feire den med jublende glede. Hvordan streber vi hverdag etter å fornekte oss selv? Med hva slags ærbødighet ser vi på trekorset som har en så dyp betydning? Elsker vi oppofrelsen?

I den hellige Josemarías liv var viljen til å identifisere seg med Kristus på korset til stede helt fra andre oktober 1928. Men også tidligere, da han

ennå var svært ung, forberedte Herren ham ved små og store prøvelser som han tillot i hans barndom og ungdom. Senere, da Opus Dei ble grunnlagt, viste han ham tydelig at Verket burde slå røtter i den hellige kors. Han betrodde ham dette ved forskjellige anledninger og på flere forskjellige måter. Også om vår Fader ikke alltid forsto meningen med denne lidelsen, fortsatte han likevel fremover, overbevist om at de var Guds *kjærtegn*. I 1948 fortalte han i tredje person i en meditasjon om noen minner fra disse årene. Hans selvbiografiske ord gir stor innsikt i å forstå hvordan han reagerte på sine gjentatte møter med Jesu kors.

Herren tillot at han fikk utallige vanskeligheter og ved hjelp av disse formet han hans sjel. **Jeg husker en stakkar som gikk frem og tilbake i Madrids slumområder alene med sin smerte. Han ville gjøre Guds**

vilje, men han hadde intet middel for å utføre det oppdrag han hadde fått. Han hadde ingen annen løsning, han visst ikke om noen annen måte enn Korset. Han drakk derfor lidelsens beger helt til bunnen. Da han bestemte seg for å omfavne smerten, kunne han som beruset av lidelsens lyse og bitre drukkenskap erfare gleden i salmedikterens ord: *et calix tuus inebrians quam praeclarus est!* (jf Salme 22,5 Vulgata): ditt beger som beruser meg, hvor lykkelig gjør det meg ikke! [9]

Vi kan personlig stille oss andre spørsmål som hjelper oss til å se hvordan vår kjærlighet til Korset kommer konkret til uttrykk i gjerninger. Hvordan tar vi imot det som går oss imot: sykdom, det å mislykkes i yrkeslivet, urettferdige krenkelser, vanskeligheter i vår sosiale omgangskrets eller i familien? Hvordan forholder vi oss til alt det

ubehagelige som dukker opp i våre liv uten at vi har oppsøkt det? Prøver vi å se det fra en overnaturlig synsvinkel? Etter en mulig stund med mangel på forståelse eller til og med opprør, endrer vi raskt kursen ved å se Guds vilje i alt og at alt dette tillates for vårt beste? Dette er en god anledning til å gjenta og smake på det *Veien* sier: **Vil du det Herre? ... Da vil jeg det også!**[10]

Det handler ikke om å være ufølsom overfor ledelsen, enten den er fysisk eller moralsk. Det gjelder å løfte blikket opp over det forgjengelige, med Guds hjelp, som vi aldri vil mangle. Det er galt å for enhver pris prøve å unngå det som går oss imot, spesielt hvis årsaken til denne motgangen ligger i at vi er trofaste mot sannheten.

Benedikt XVI påpekte dette da han innviet Paulusåret og snakket om den hellige Paulus oppdrag. *Kallet til*

å være lærer for hedningene er samtidig og i sitt vesen et kall til å lide sammen med Kristus, som har gjenløst oss ved sin lidelse. I en verden der løgnen hersker, må man betale for sannheten med lidelse. Den som vil unngå lidelse og holde det langt borte fra seg selv, holder selve livet og dets storhet langt borte fra seg selv. Han eller hun kan ikke tjene sannheten og derfor ikke tjene troen. Det finnes ingen kjærlighet uten lidelse, uten lidelsen som kommer av at vi gir avkall på oss selv, gjennomgår en forvandling og renselse av vårt jeg for å bli virkelig fri. Der det ikke finnes noe som er verd å lide for der mister til og med livet selv sin mening.

Eukaristien, midtpunktet i vårt liv som kristne, har som grunnlag Jesu offer for oss og ble født av lidende kjærlighet, som nådde sitt høydepunkt på korset. Vi lever av denne hengivne kjærlighet. Denne kjærligheten gir oss mot og kraft til å lide med Kristus og ved ham i denne verden, ettersom vi

vet at nettopp på denne måten blir vårt liv stort, modent og sant. I lys av alle brevene fra den hellige Paulus ser vi hvordan profetien som ble gitt til Ananias da Paulus ble kalt, ble oppfylt på hans vei som lærer for hedningene: ”Jeg skal vise ham hvor mye han må lide for mitt navns skyld.” Hans lidelse gjør ham troverdig som lærer for sannheten som ikke søker sin egen interesse, sin egen ære, sin egen tilfredsstillelse men knytter seg til å tjene ham som elsket oss og ga seg selv for oss alle.**[11]**

De kommende ukene gir oss flere marianske minnedager: Jomfru Marias fødsel, Marias milde navn, Marias smerter, Vår Frue av fangenes befrielse. La oss se alle disse datoer som en invitasjon til å vende oss til vår Mor, til å lære av henne å være nær Jesus Kristus, for slik å kunne identifisere oss med ham.

Når vi ber antifonen *Salve regina* sier vi: *vis oss Jesus, ditt skjøds velsignede frukt!* Jomfru Maria viser oss ikke bare Jesus, men leder oss til ham med en mors mykhet og mildhet. Det finnes to steder der evangeliene spesielt presenterer Maria som ”viser oss” sin Sønn. Det ene stedet er i begynnelsen av Jesu liv, når hun lar hyrdene og de vise menn tilbe ham. Det andre stedet er hendelsen på Golgata, som vi minnes 15. september.

Med sitt tause nærvær ved korset innbyr vår Mor oss til å se opp til hennes Sønn. Å feste blikket på Kristus på korset driver oss til enda en gang å bli bevisste på at Gud *ikke har forløst verden med et sverd men med et kors. Når han dør* – sa paven i en preken – *har Jesus utstrakte armer. Dette er lidelsens største gest: han lar seg spikres fast for vår skyld, for å gi oss liv. Men hans utstrakte armer er samtidig holdningen til en*

*person som ber, en stilling presten inntar når han i bønn strekker ut armene: Jesus forvandlet sin lidelse og sin død til bønn, til en kjærlighetsgjerning til Gud og mennesker. Kristi utstrakte armer på korset er derfor en omfavnelse der han trekker oss til seg, der han vil omfavne oss i sin kjærlige favn. På denne måten er han et bilde på den levende Gud, Gud selv, og vi kan anbringe oss i hans hender.***[12]**

Hvor ofte har vi ikke hørt den hellige Josemaría si, samtidig som han gjorde en svært betydningsfull bevegelse, at Kristus, ypperstepresten, strekker ut armene for å omfavne oss alle: hver enkelt av oss. Slik understreket han at deltakelse i Kristi kors er et uttrykk for Guds forkjærlighet, selv om det er vanskelig for oss å forstå det. **Men slep ikke korset etter deg ... Bær det støtt på dine skuldre. Bærer du ditt kors på den måten, blir det**

ikke et hvilket som helst kors: det blir ... det hellige kors. Bær det ikke motløst. Motløshet er ikke noe sjenerøst ord. Elsk korset. Hvis du virkelig elsker korset, vil ditt kors bli ... et kors uten kors. Og som han kommer du sikkert til å møte Maria på veien.[13]

Fra 12. til 15. september vil Benedikt XVI dra til Frankrike i anledning 150-årsjubileet for åpenbaringene i Lourdes. La oss følge ham åndelig på hans reise og la oss bruke denne anledning til å be iherdig for alle dem som lider kroppslig eller sjelelig om at Herren må lette deres lidelser. La oss vende oss til Jomfru Maria, *Salus infirmorum, Consolatrix afflictorum*, også for at hun skal få dem til å forstå at disse lidelsene – forent med Kristi lidelse på korset – er svært virkningsfulle for Kirken og for sjelenes frelse.

15. september! Tanken går spontant til vår elskede don Álvaro som med sin vanlige fred og ro tok på seg Verkets hellige byrde, måtte både du og jeg svare slike sjenerøst som han.

Jeg har ikke plass til å fortelle om reisen som vi foretok i Østen. Jeg har tenkt mye på vår Fader, på vår elskede don Álvaro og også på hver enkelt av dere. Hvilken hveteåker venter oss ikke! I India, Hong Kong, Macao, Australia, New Zealand, Filippinene, Singapore og Malaysia ser man allerede avlingen. Hvis vi alle arbeider sammen, hvor langt vil vi ikke nå!

Med all hengivenhet velsignes dere
av

Deres Fader

+ Javier

Solingen, 1. september 2008

[1] Apgj 9,15-16.

[2] Gal 2,19.

[3] *Ibid.*, 2,20.

[4] 2 Kor 11,24-29.

[5] *Ibid.*, 12,9-10.

[6] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 8/11 2006.

[7] 1 Kor 1,18.

[8] *Ibid.*, 1,22-25.

[9] Den hellige Josemaría, Notater fra
en meditasjon, 15/12 1948.

[10] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr.
762.

[11] Benedikt XVI, Preken ved
innvielsen av Paulusåret, 28/6 2008.

[12] Benedikt XVI, Preken i
helligdommen Mariazell, 8/9 2007.

[13] Den hellige Josemaría,
Rosenkransen, det fjerde av smertens
mysterier.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-september-2008/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-september-2008/)
(07.08.2025)